

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 004820 21 Кж 2
Бања Лука, 11.10.2021. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као председника вијећа, Даниеле Миловановић и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог С.Р., због кривичног дјела убиство у покушају из члана 124. став 1. у вези са чланом 22. и 37. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву Подручна канцеларија у Власеници и браниоца оптуженог С.Р., адвоката Н.Ш. из С., изјављеним против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 004820 20 К од 28.01.2021. године, у сједници вијећа одржаној дана 11.10.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву Подручна канцеларија у Власеници и браниоца оптуженог С.Р. и потврђује се пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 004820 20 К од 28.01.2021. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 004820 20 К од 28.01.2021. године, оглашен је кривим оптужени С.Р. због кривичног дјела убиство у покушају из члана 124. став 1. у вези са чланом 22. и 37. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју казну му је урачунато и вријеме проведено у притвору почев од 02.06.2019. године, па до упућивања на издржавање казне. Истом пресудом, на основу одредбе члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту ЗКП РС), оптужени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, у износу од 200,00 КМ, као и трошкове браниоца по службеној дужности, о којима ће тај суд донијети посебно рјешење, те је на основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећени С.В., са имовинско-правним захтјевом за накнаду штете, упућен на парницу.

Против наведене пресуде жалбу су, благовремено, изјавили окружни јавни тужилац у Источном Сарајеву Подручна канцеларија у Власеници,

Маријана Витомир (у даљем тексту: тужилац) и бранилац оптуженог, адвокат Н.Ш. из С. Обе жалбе су изјављене због одлуке о кривичној санкцији. Приједлог тужиоца је да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени теже казнити, а приједлог жалбе браниоца је да се побијана пресуда преиначи тако да се оптуженом изрекне блажа казна.

У писменом одговору на жалбу тужиоца, бранилац је предложио да се та жалба одбије као неоснована, док тужилац није подносио писмени одговор на жалбу браниоца.

Разматрајући побијану пресуду, жалбе, одговор браниоца на жалбу тужиоца и спис предмета, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Мада је жалба браниоца изјављена само због одлуке о кривичној санкцији, у образложењу исте, бранилац истиче да је оптужени признао кривицу за „штетни догађај“, али да није признао правну квалификацију, те да је суд по службеној дужности био дужан да на основу свих проведених доказа цијени кривицу оптуженог, па самим тим и утврди правну квалификацију. Осим тога, жалба оспорава вјештачење мобилних телефона по вјештаку Биљани Стјепановић, запослену у КТЦ МУП РС Бања Лука, тврдњом да није постојала наредба да она изврши те послове, као и да није на листи сталних судских вјештака.

Изнесени жалбени приговори нису основани. Наиме, побијана пресуда је донесена на основу изјаве о признању кривице оптуженог, коју је дао у присуству браниоца. Та изјава о признању кривице је затим од стране првостепеног суда разматрана, како је то прописано одредбом члана 245. ЗКП РС, те се оптужени, у присуству браниоца, децидно изјаснио да је признање кривице дао доброволно, свјесно и са разумијевањем, те да је свјестан шта му се оптужницом ставља на терет. Након тога су проведени сви докази које је тужилац предложио и на исте оптужени и његов бранилац нису имали примједбе, а првостепени суд је провјерио и утврдио да постоји довољно доказа о кривици оптуженог. С тога, су без основа жалбени приговори браниоца којима се жели указати да је оптужени признао само „штетни догађај“, као што су без основа приговори којима се на индиректан начин оспорава законитост доказа – вјештачење мобилних телефона. Притом, овај суд наглашава да вјештак не мора бити на списку сталних вјештака, а вјештачење мобилних телефона је повјерено КТЦ МУП РС.

Дакле, након што је размотрио изјаву о признању кривице и све доказе тужиоца, првостепени суд је правилно утврдио да се у радњама оптуженог стичу сви битни елементи кривичног дјела тешко убиство у покушају из члана 124. став 1. у вези са чланом 22. КЗ РС, те је правилно утврдио да је наведено кривично дјело извршио са директним умишљајем.

Надаље, жалбом тужиоца се истиче да је првостепени суд прецијенио олакшавајуће околности које је утврдио на страни оптуженог, због чега, по ставу ове жалбе, оптуженом се треба изрећи већа казна. Жалба браниоца оптуженог сматра да се оптужени треба блаже казнити.

Изнесени жалбени приговори нису основани.

Наиме, правилно су утврђене и у побијаној пресуди образложене олакшавајуће околности на страни оптуженог и то првенствено, његову ранију неосуђиваност, признање и кајање за извршено кривично дјело, те да је дјело остало у покушају. Разлоге дате у побијаној пресуди у оцјени свих тих околности, овај суд прихвата као ваљане, јер цијенећи законом прописану казну за предметно кривично дјело (најмање пет година), за које је оптужени оглашен кривим том пресудом, те степен кривичне одговорности оптуженог и јачину угрожавања, односно, повреде заштићеног добра, овај суд налази да је казна затвора у трајању од 4 (четири) године, изречена побијаном пресудом, потребна и довољна мјера казне за остваривање сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 43. КЗ РС.

И поред основаности приговора из жалбе тужиоца да је првостепени суд погрешно као олакшавајућу околност, цијенио личне прилике и својства оптуженог, а да при томе, није прецизирао о којим приликама и својствима се ради, међутим, у ситуацији и да првостепени суд није цијенио наведене околности, то по оцјени овог суда, не би утицало на изрицање веће, а ни мање казне оптуженом од оне изречене побијаном пресудом.

Како из наведених разлога жалбе тужиоца и браниоца оптуженог нису основане, ваљало је те жалбе одбити као неосноване, на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић